

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

83. szám.

Pest, június 20. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni Pesten, csak a kiadónál (a Beimelféle nyomdában, aldunásor, Piáristák épülete) vidéken a k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve félévre. Pesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Pesten 2 ft 30 kr. vidékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest, június 20.

Tegnap és ma Pestmegye választmánya közgyűlést tartott.

Az ország déli részeiből egymást éri a sok levél, melyben az illyr mozgalmak veszélyessége, a legkomolyabb szinckel festetik.

A ministeriumhoz küldöttség neveztetett, mely a megye aggodalmát felterjessze.

A miniszerelnök nyugtató választ adott: hogy a veszedelem korántsem nagy, mert még nekik hivatalosan semmi illyesmikről tudomásuk nincsen! —

A gyűlés fejet csóvált, s úgy látszott, sokan arra a gondolatra jöttek, hogy a ministerium rendes tudósítói aligha nem valami rendkívüli optimisták, vagy legalább amolylan echt táblabírák, kik maguk után szoktak másokra itélni.

Mi a veszedelmet nagyinak és a legkomolyabbnak tudjuk. — Nekünk is vannak tudósításaink, mellyek nem hivatalosak ugyan, de annál inkább hívek. Mi attól félünk, nehogy a veszedelem még nagyobb legyen, mint a minőnek azt most mi gondoljuk.

De annyit tudunk, hogy ha veszedelem csak félannyi is, mint a minőnek tudjuk, a ministerium rendelkezései az ellentállásra minden kritikán alóliak.

A ministerium a hazáját imádó magyart, közönyösségével és lankadságával kétségbe ejti.

A világhistoria illyen rendkívüli optimismusról még soha sem hallott.

Hazánkat a veszedelem körülkarolja. Maroknyi nép vagyunk s szomszédaink a mi irigyjeink.

És hogy ne láttassunk ismét a muszkákka ijesztgetni, hunyjuk be szemünket az éjszaki me-

sés nagyságu birodalom elől s csak tekintünk magunk körül.

Délre és éjszakra a szláv elem mint tenger ömlik el. Ezen elem ellenséges sugárai benyulnak egész Pestre a ministerium székhelyére.

A ministerium ezt kutyába se veszi. Mért? Azért, mert a táblabírák leveleiből azt olvassa, hogy ezen és ezen helyen csend és nyugalom uralkodik.

Tökéletes neveltség. Mintha a szlávok arra számolnának, hogy otthon szerzett seregeikkel, mint hajdan a török császárok meghódítsák az országot. — Ha egyszer sikerül Péterváradnál átjönni, mit Hrabovszki 1500 katonával, bizony meg nem akadályoztat, ki vállal magára felelősséget, hogy a magyarországi szlávok nem mind oda csatlakoznak hozzájuk.

A betörés után a veszedelem olly irtózatosságnak nőhet, hogy az ország csak úgy darabonként hull az ellenség kezébe.

Az éjszakai szlávok csendesesen vannak. Ez boldogítja a ministeriumot, s meg van győződve, hogy ez mindörökön így fog maradni.

Főképen most, mint gondolják magukban, hogy Prágában a németek és magyar katonák ollyan győzelemformát vittak ki. A ministerium azzal kecsegteti magát, hogy e pillanatnyi győzelemnek Csehországban jövendője lehet. — Pedig az egész nem több, mint néhány csehet összepusztítottak.

A mi optimista ministeriumunk azt hiszi, hogy 1848-dik III. törvény szavaival erőt vehet a ravasz és kétszinü camarillán, mely az osztrák monarchiát szláv császársággá akarja tenni. Azt hiszi, hogy azon idő a lehetlenségek közé tartozik, hogy egy bécsi, prágai vagy insbruki coup d'etat következtében egy nap alatt arról legyen szó, hogy a birodalom minden szlavjai egyesüljenek, s azon néhány magára hagyott elemet, mely összeszerkeztendő országokban a continuitást akadályozná, összetörjék, hogy ezen időben a magyar meglesz mentve, ha a berohanó ellenség clébe egy fényes deputatio által szentséges palladiumát, a két kötetes corpus jurist kiviteti.

Mi nagyobb szerü lehetőségekről szólottunk s meglehet, hogy ezáltal ügyünknek a rövidlátók előtt nem szaporítottuk pártolait.

De mi előttünk csak egy kötelesség áll: Véleményünk szabad kimondása.

A ministerium igen kisszerű, s a vármegyéskedésben tul alig terjedő politicaja ellenében a messzebbre látszó veszélyekkel bajos valakit ijesztgetni.

A ministeriumnak a rácz berohanást csak ollyan természetes s elmuló bajnak kell képzelni, minő például ha az ember kimegy sétálni, s oda kiut megveri az eső.

Épen mintha a szerbek egy drámában valami statisták volnának, kik majd akkor mikor a veszedelem teljesen kifejlendett, mint az ötödik felvonásokban szokás a rendező czenget a függöny le hull s mindennek vége. Színész és néző vacsorálni megyen.

Gondolja csak meg a ministerium, hogy ha ellenkezőleg mi magyarok per tíz huszezer, s nem tudom milly nagy csapatkában az osztrák széleken táboroznánk. Valjon illyes jelenetek akkor fejledek volna ki, midőn a magyar ministerium egyik ajúlásból a másikba esnék a gondolatra, hogy ebből austriai elszakadás akar következni.

Hiszi azt a ministerium, hogy tömegek csak úgy mulatság okáért szoktak felkerekedni. A ministerium, azt kell hinünk, hogy csak annyira látja a mennyire már kitört. Épen mint a gyermek ki azt képzei, hogy a torony csak úgy alap nélkül egyszerűen a föld színére van állitva.

Igy látnak mindent a ministeri hivatalos tudósítók. Csak arról referálnak a mi a felszínre már kijött. Épen mint a ki első tavaszkor mezőket még kopáron látja, s azt hiszi az tovább is úgy fog maradni. —

Akkor ijedünk majd fel, midőn határaink minden futár érkezéére átesnek.

Határainkat a véstenger mélyében csak úgy távolról fogjuk táthatni, mint árvizkor valamely ismert pontot a víz közepén, hova a folyam rendes alkataban szárazan eljuthattunk.

* * *

Pestmegye választmánya úgy látszott, nem jókat sejtelt.

A régi oppositio, hajlamokat kezdett ismét oppositio lenni.

Ez első jelenség még az országban. A jelenlevők előtt kicsinben ott állott a példa, midőn az 1830. francia forradalom után, a tiszta oppositio elvált a doctrinairekétől.

Mimosák.

— Petőfi barátunk, tegnapi számunkban közrebocsátott nyilatkozata felvételére, minden becsületese lüvü hirlapot felhívott. Ez legkiáltóbb megczáfolása azon hirnek, mintha az érintett nyilatkozat, közelebből a Budapesti (quousque tandem?) Híradóban is meg fogna jelenni.

— A pünkösdi vasárnapi lödőzés alkalmával egy emeritus gyűlde-tag (hujus temporis radicalissimus) rendkívül rángatta fejét jobbra és balra, a füttyölő golyók elől. „Polgártárs! — szólítá meg

egy polgár-proletárius — vigyázzon ön, mert bizony bele találja vágni fejét vagy egy golyóba.“

— A Kis-kunsági kaputosok azzal agitáltak Petőfi ellen, hogy ő republicanus és — tót királyt akar.

— Egy uri ember, — kinek neve a prudens és circumspecta natióra emlékeztet — a választó tömeget akarta capacitálni, a fővárosnak, s általa a hazának tett érdemeiről, kitartó és erénytelen hivataloskodásáról, épen lelke tisztaságáról és becsületességéről akart szólni, midőn a keblére tüzött fehér lilium leesett, szájában a becsületes szó fenakadt, és ő — ájultan rogyott össze. — Ez azon érzékeny történet, melly mult szombaton a pestvárosi tisztújításnál történt, sok hívőknek az ő épületességökre. Szász Máttyás főbíró lett!! Uns ist kannibalisch wohl.

— Azt mondják, hogy az új főbíró keblében annyira ég a honszerelm tüze, mikép közelében minden — ha mindjárt magyar köriratu — arany, özüst pénz elolvad.

— A Budapesti Híradó erősíti, hogy ő nem szegődött a ministeriumhoz. Na 'szen tudom, hogy fel is mondana a magyar annak a ministeriumnak, melly ilyen szolgát fogadna fel.

— Ugyan csak a B. Híradó arról panaszkodik, hogy a ministeriumban senkie siacs! Jaj de hogy nincs, de hogy nincs! vannak biz ott akár-mennyi gyönyörű legények, kiknek nincs ugyan tárczájok, de a zsebelést, az a n c i e n n e r é g i m e alatt radicaliter megtanulták, hogy a jégeső verné el őket.

— Beszélnek, hogy több pestvárosi czizmadia és schuster az önkéntesek számára czipőit azért varja 5 az az öt ezüs huszasokért, hogy a háza... akarók mondani, haza oltárára annál többet áldozhasson. — Némelyek azt is állítják, hogy a fenn tisztelt czizmadia és schusterek keblét annyira átjárja az áldozat készség magasztos érzete, hogy ezután nem 5 huszasért, hanem csak 4 ft. 10 krért fognak egy pár czipőt varni. Zsivio!

— Ha szabad hinni bizonyos kosza híreknek, a város erdőbeli tónak lakoi egy népgyűlést tartottak. A brekekezésnek és koaxolásnak hossza vége nem volt. A vita, egy küldöttség kinevezése körül forgott, melly Zeüs atyát felszólítaná, felelős független közlekedési ministerét, az ég csatornáinak megeresztésére utasítani. Végre megállapodás történt, s a küldöttség tagjai egyenkint megnevezettvén, hatalmas túú-val fogadtattak el. Egy felfuvalkodott szonok-béka épen beakarja zárni a népgyűlést, midőn Veszprém vármegyéből bizonyos Fáy (olvasd Fái) Gyula a Budapesti Híradó sivatagában megszólalt s az egész tömeg egyhangulag és elbájoltan kiáltá:

„Eső lesz!“ s a fényes deputatio — e csalhatlan jel által — feleslegessé tétettvén, a népgyűlés a legszebb rendben széteszlott, lelkesen hangoztattván a gyönyörű hymnust t

„Brekeke, brekeke, brekeke!

Zeüs minket szerete,

S a tavakba szöktete!

Brekeke, brekeke, brekeke.“

— A n. színházban ma Er n a n i t adják. Elvirát Virányi Janka személyesíti. Félhivatalos kutfő után állíthatjuk, hogy a spanyol rabló megkér-

te az öreg don Ruy Gomez de Silvá-t, hogy a kürt megfuvásával ne várjon a játék végeig, különben kénytelen leend magát nélküle is átszurni.

Csernátóni.

Szerkesztő barátom!

Vannak emberek, kik azt hiszik, hogy ön azon megütközik, ha lapját egy helyen kiküszöbölik, más helyen autoda fére itélik, harmadik helyen exorcizálják, s jobban félnek tőle, mint az ördögtől, kit sz. Bernát taligakeréknek használt. —

És azon emberek azt hiszik, hogy ön megszeppent, és behuzta magát a farkaslyukba, menekülendő a szüntelen csiholó ebek dühös fenyegetései elöl.

Ők nem tudják, hogy mi csak az ellenkezőn ütköztünk meg. Az ember semmi által sem szerez magának több ellenséget, mint ha tán előrelátóbb másoknál.

De jól esik önnek, egy cseppet sem sajnálom önt, miért irt meg annyi jóslatot? — Ön tudhatná a közmondást; „mondj igazat, betörök a fejed“.

Elmondom önnek Voltaire után, kivonatban, hogy járt Pythagorás aztán okuljon a példán:

Pythagoras — azt minden ember fia tudja — Indiában megtanulta a Gymnosophistáktól az állatok és növénynek nyelveit.

Midőn egy izben a tenger partján sétált, következő hangok érinték füldobjait:

„Ah! mennyire boldogtalan vagyok én, hogy fűnek születtem; alig nőlk két ujnyira, ime jön egy falánk szörnyeteg, és eltipor vaskes lábaival. Szája el van látva két sor éles kaszával, ezekkel levág, összetép, és végre elnyel; az emberek e szörnyet juhnek nevezik: de én tudom, hogy nincs az istennek ocsmányabb teremtese a világon.“ —

Pythagoras tovább ment; — megpillantván egy kis sziklácskán egy feléje ásitózó kagylót, éppen szájához akará vinni. midőn az következő érzékeny szavakra fakadt:

„Oh természet mennyire boldog a fű, melly velünk együtt a te műved, ha lekaszálják újra nő, és hallhatatlan. — De mi, szegény kagylók, hasztalan vagyunk ellátva kettős panczéllal, a gonosz emberek tizenkettedenkint esznek meg bennünket reggelire, és azzal oda vagyunk örökre. Milly irtóztató a mi sorsunk! és milly kegyellene az emberek!“

A jó és igazságos Pythagorás mélyen megilletődött e szavakra, érzé a vétek nagyságát, mit elkövetende, és könyezve bocsánatot kérvén a kagylótól, szépen és illedelmesen visszahelyezé előbbi helyére.

Midőn e kaland fölött, milly gondolatokba merülve, visszatére a városba, utközben látta, miként nyelik el a gyikok a legyeket, a fecskék a pókokat, és a karvalyok a fecskéket. No de ezek — gondolá — nem filosofok.

A városba érvén találkozik egy néptömegeggyel, melly szaladás közben kiáltó: „Helyesen van! úgy kell nekik! nagyon megérdemelték!“

Kik? — mit? — kérdi Pythagorás.

De a nép csak tovább futott kiáltván: „minő szép lesz nézni, hogy sülnék!“

Pythagorás azt hívé, valami enivalótól van a szó; de nem úgy volt, két indust értettek.

Ah! kétségtelen, ezen indusok nagy bölcsek, — gondolá — kik megunván ez életet, alig várják, hogy ujja szülcssenek. Chacun a san gout.

Ezen gondolatok alatt a piacra ért, hol egy nagy máglyát pillanta meg. Szembe lócza állott, mellyet törvényszéknek neveztek. — Ott ültek a bírák, kezeikben tehénfark, fejükön főveg, tökéletesen hasonló azon állat füleihez, melly hajdan Silént hordozá.

A bírák közt, Pythagorásnak egy ismerőse is volt, talpig becsületes ember, ki imigy magyarázá meg e népinnepe mibenlétét:

„E két indusnak — mondá — annyi kedve van a máglyához, mint nekem, vagy önnek. — Ők kortársaim által itéltettek arra; az egyik azért; mert azt mondá, hogy a Xaca lényege nem a Brahma lényege; a másik azért: mert azt merészlé állítani; miszerint egyedül az erény által is tetszhet valaki az istennek, s hogy üdvözöljön az ember, nem szükséges tehénfarkat tartani kezében, mikor haldoklik; mert — ugymond — erényes lehet az ember mindenkor, de tehénfarkat nem kaphat mindig a mondott időben. — A jámbor istenfélő asszonyok annyira megbotránkoztak e kis eretnek állításon, hogy addig nem nyugodtak, míg el nem lön rendelve a két boldogtalan kivégzése.“ —

Pythagoras átlátta, hogy e fütől az emberig, nem kevés anyag van szomorúságra; — mindamellett felvilágosítá, és észre hozá ez alkalommal a bírákat, sőt a tulbuzgókat is; mi csak ez egyszer történt, mióta a világon imádkoznak.

Innen Crétába ment Pythagorás, hol türelmeséget papolt; de egy türelmetlen meggyújtá házát, és ő ki két indust mentett meg a lángokból, ezekben találta sirját: Sauve qui peut!“

Kivánom önnek szerkesztő, hogy boldogabb vége legyen.

Beszélni halottam egy kis — és pedig tisztán magyar városról, hol az uri nők esténként összejönnek politizálni. — Némelyek közülök Kossuthot, nem mondom ki, mire itélik.

Ha Kossuthról, e nemzet Messiasáról így vélekednek, ki ütközik meg azon, hogy e lapot a N. Váradi polgárcsinóba be nem bocsátják?

Hisz tudjuk, hogy Nagyváradon con amore tekintetes urazzák egymást, a nélkül, hogy mellette rosztal gondolnának egymásra, — Bőthyt méltóságolják; egy kitünő és ismert tehetségű egyént Szacsvait pedig csak azért nem választják követnek, mert egy társaságban communismusról beszélt.

Még egyszer mondom, ne csudálkozzunk, ha halljuk, hogy némelyek bennünket, isten tudja, mennyire kívánnának felmagasztalni.

Parbleu! ismétlem, csak az ellenkezőn csudálkoznám.

Nyiri.

Hogy állunk?

A király minél előbb jöjjön Budára lakni;

Olaszországot, ha mindjárt győzelmet vína ki Radecky, megtartani nem lehet. Az olasz nemzet bossználló, és az utolsó olaszosztrák katona orgyilkosa lesz.

A német aristocrazia szláv erővel akarja a robotot s dézsmát visszaállítani.

Ha Austria Prágát támogatja: szláv republi-
cának teszi le alapját.

Ha Frankfurttal lép szövetségbe, Németország-
ban olvadand fel.

Tegye inkább ez utolsót, a historia nem ité-
li el. —

Ha Magyarország élére áll: legfényesebb ko-
rona után nyul.

A magyar nép vérével védi meg királyát.

A tótok mozognak, az oláh és székelyek
között összeütközés történt; a horvátok azt mon-
dák: Jelasich nélkül is kivítanak; az orosz na-
gyobb készüléteket tesz, mint Napoleon ellen. S
mit teszünk mi?

Feljvan fedve, hogy egy magas személy ha-
zánkat elérulta; tudjuk, hogy országgyűlés óta
nem az orosz, tót, rác, hanem a bécsi armány
szóvi pokoli tervét életünk ellen, s mi mit te-
szünk? —

Azon ördögi színész, ki így játszott velünk,
most maga is zavarba jött.

Látnia kell, hogy a horvátok helyett ő lett az
eszköz. Horvátország és Jelasich szinte eszközök,
Gáj kezében. Politikai holt az, ki most se látja:
mit akar a szláv?

Körülbelül ennyit: osztrák, szerb, horvát,
orosz segéllyel kivijjuk Szvatopluk birodalmát;
Szvatopluk birodalma egy ideig csendes lesz, meg-
szilárdítja magát.

De a muszka czár urasága még nem végczél.

Van a szlávoknak esze, és nem küzd kan-
csukáét!

A kijátszott hatalmak dörzsölni fogják sze-
meiket már késő!

Előttünk a levél: „a rácok elállták a közle-
kedést Bánátban, ágyuzugást hallani, mi magya-
rok Bánátban pár nap múlva áldozatai leszünk a
rácoknak. Temesvár zárva.“

Másik levél: Karloviczon 8 ezernyi fegyveres
nép. Csurognál a romai sánczokon 4 ezer. Napon-
kint csatlakoznak hozzájuk a rácok.

Midőn Ujvidéken a katonák érkezését hallot-
ták, az illir zászlót rögtön bevonák, s osztrákot
tüztek ki. Még se látja Bécs az árulást?

Uj hír: a horvátok jönnek.

A helyett, hogy katonáinknak a gyülelész
csoportot szabad lett volna szótverniök, Péter-
várra parancsoltattak a szerbek elé s ők —
nem jönnek!

A tiszai nemzeti őrsereg főparancsnoka b. Jo-
vics óhítú.

Uj hír: két gözösünket elfoglalták oda lenn.
Szabad-e ezt a magyaroknak tovább is nézni?
Bánátban a magyarokat nyársra huzással fenye-
getik. —

Lehet-e itt testvér-ies egyezkedés?

Szabadé a ministeriumnak tovább is békes ki-
egyenlítésről gondolkodni?

Istenre kérjük a ministeriumot: hocsásson
proclamatiót a nemzethez, hogy minden ember
fegyvert ragadjon! A magyarországi rácok rögt-
ön tegyék le a fegyvert különben, mint hazaár-
lók száműzetnek, javaik a kunok, és székelyeknek
adatnak, kik hazánkat védelmezik.

Proclamatiót a papsághoz: hirdesse a népnek:
ha nem akar orosz hitet vallani, ha nyelvét, mely-
lyet ősei 1000 év óta beszélnek nem akarja meg-

tagadni, ha földét, mely most lett szabaddá, mind
ő, mind gyermekei birni akarják, fegyverre!

Hol az ellenség? mindenütt. Az legnagyobb,
kiben bizunk.

A katonaság ellensége nagyobbbrészent alkot-
mányunknak; tisztjei legyenek magyarok.

Karlovicz lángban van.

Most kell erőt, és bátorságot fejtenünk, s ha-
zánk meg van mentve.

A ministerium ne adakozást gyűjtsön, hanem
adót vessen ki. Minden fertály földre 1 ft. pengőt.
Vész idejében mindenünk a hazáé. Semmit se te-
gyen a ministerium most, csak pénzt, és katonát
gyűjtsön! A magyar nemzet soha sem volt erő-
sebb, mint most, mert soha nagyobb veszély nem
fenyegeté.

A ministerium legyen megáldva, ha megmenti
vérünket. Dolgozzék éjjel nappal, tegyen min-
dent, rögtön. Fegyvert, és pénzt!

A ministerium fordítsa szemeit Bácsme gyére.
Erélyes kormányt e megyének. Ha vesznünk kell,
vesszünk dicsően, mind!

A csajkás, és határőrsereg vegyitessék ma-
gyar nemzetörökkel.

Ha 24 óra alatt szét nem oszlik a romai sán-
czokból az ellenséges tábor, adjon szabadságot a
ministerium, hogy a kunok szétverhessék.

Ha nem kell a rácoknak szabadság, menjenek
kancsuka alá.

H i a d o r .

Szolnokból egy szentanu.

Hogy minő jótékony hatást szül egy jól irány-
zott fölvilágosító beszéd, értelmes honfítól, kö-
vetkező tény tanúsítja.

Szolnok város különben egyik magyar ajku
polgársága, jelen koresemények ferde magyará-
zói, s különösen az elveiről híres hevesmegyei
tisztviselők lelketlen szónoklatai által oda jutott,
miserint a haza veszélyben létele hallatára ép
ugy hidegen maradt az áldozatok oltárra létele-
vel, mint a magyarországi alsó részekről segit-
ségre lett föl szólítottása alkalmával.

Szóval, Solnok városban a föl szólítások pusztán
hangzottak el.

Pünködi ünnep alkalmával azonban az illető
megyei tisztviselők által népgyűlés hirdettetett,
az alvidékre szükséges fegyveres segélynek el,
vagy nem küldése tárgyalása végett.

A népgyűlést hirdető, nem hogy lelket önt vala
a polgárságba, de végkép elriasztá, a táborba me-
néstől.

Szolnok polgárai tehát addig, mig más lelkes
hazafi vérét a honért csatasikon ontandotta, honn
csücsülve maradandott.

Ha a fővárosból, elveiről ismert Graefl József
oda épen meg nem érkezik, s a kislelki szónokok
után föl nem lép.

Lelkesítő szónoklatában fölhozta, miként azon
fellázadt népfaj, mellynek dulásai akadályozására
minden magyar honfinak szent kötelessége talpra
állni; őscink által 180 évvel ezelőtt nagy kérelmek
mellett e hon lakóit fölvetetvén, most ezt föl-
dulni s szlávbirodalommal átalakítani erővel is tö-
rekszenek.

Polgárok! szabadság kell e inkább és alkot-
mányosság, vagy orosz kormány kancsukával?

Föl ne akadjatok polgárok azon, hogy nincs
elegendő löfegyver; a hont megvédeni nem a
fegyvernemben kell keresni, hanem a polgárok
keble s elszánt akaratától kell várni.

Az erőt nem kell szerte ágaztatni polgárok,
mert azon tiz, tizenöt ezer főből álló rabló csorda
könnyen szétdulhatja Solnok várost, s ennek
11,000 főből álló lakóit lekonzolhatja, rablánczba
verheti, nőiteket elhurezolhatja, de ha Magyarhon
több harczó polgárral egyesültek, az igazi ügy
könnyen győzni fog.

Ne ámtassátok magatokat azzal, hogy csak a
vált parasztot küldik azon rablók fékezésére.

Összegyül a táborban kaputos és nem kaputos
polgára, sor és nemzetőri katonája e hazának.

Ne várjuk be polgárok a mohácsi véznapok
hasonlóját.

De a hős Hunyadi, Zrinyi, Szondi példáját kö-
vetve álljunk sikra, s a győzelem és dicskoszoru
bizonyos.

Melly lelkesítő föl szólamlás és világosítás után,
Solnok magyar keblű polgárai egy szívvel, lélek-
kel lelkesülten e szavak értelmét magokévé te-
vén, a sikra és táborba szállást elhatározták, s az
ezeren felül levő nemzetőrség megindítására a ké-
születek azonnal megtétettek.

Éljenek a derék szolnokiak, éljen a jótapin-
tatu Graefl József, s ismerje meg a haza Hevesme-
gye szolnoki kerületének szükkeblű tisztviselőit,
kik a szent ügyet már már elbuktatták.

Jó volna őket Kamcsatkába küldeni, medvék
között megjárják, mint táblabírák.

Egy Julia nélküli Romeo.

Debreczen június 15.

Az ügyvédek és ügyesbajos embereknek, ha
még annyi szájak volna is nálunk, mind tele le-
hetne panasszal.

Hogy hogy?

Hát csakugy biz a, hogy itt már meglehetősen
régén kelt egy közgyűlési végzés, miszerint
ezentúl a kapitányi hivatal szóperekben ne bírás-
kodjék, hanem a kisebb substratumu ügyekben,
mellyek azonban legszamosbak, bizonyos utcánk-
kenti, egy senátor s két képviselőből álló bíróság-
gok ítélje el.

Helyes, helyes, olly helyes, hogy jobban se
kell . . .

Azonban tudjuk, hogy isten kegyelméből s
maguk jószántából némelly füvek: mint például
vadmár, sáska, sulyom és a madártojásoknak sok-
féle tarka és nem tarka fajai, kelnek és teremnek
ugyan, hanem azok az utcánkenti bíróságok ma-
guktól nem szoktak alakulni, ha csak nem ala-
kítják.

S ezen egyszerű okból mainapiglan sincsenek
utczai bíróságink, mert maiglan se alakíták meg.
A végzés nincs végrehajtva.

És a szegény ügyesbajos ember, vagy ügy-
véde, ha valaki tartozik negyven ötven forintjá-
val s azt rajta meg akarná vétetni: mit csinál?

Elmegyen a törvényszékhez, ez azt mondja:
illy kis sonma fölött nem bíraskodom. Elmegyen
a kapitányhivatalhoz, ez azt mondja: elvették tőle

a bíraskodási tehetőséget. Elmegy a főbíróhoz, ez azt mondja nagy helyesen: Ő mit sem tehet, mert a közgyűlés még mindeztideig nem intézkedett, Szóval: Pétertől megyen Pálhoz, Páltól megyen Péterhez... de nem boldogul.

És megszorodott szívvvel felsóhajt, mondván: hát a szabadság és jog korában csak így megy az igazságszolgáltatás?!

De csitt! — illy forró júniusi napokban igen jól esik a pihenés. Mához egy évre tán majd másként lesz!

Fölhívás

a puskacsinálókhoz.

A pesti gépésztársulat műhelyeinek egy része fegyvergyárrá változtatván, még puskacsináló mesterek és legények, nem különben puskaágycsinálók is fognak felvétetni. A foglalkozást kívánók jelentsék magokat a hengermalom épületben az igazgatóságnál.

Pest június 19. 1848.

Szerdán megjelenik:

Rendszeres elveken alapuló Pénzügyi eszmék, Törvényjavaslat a kármentesítésről

és a földbirtokosok

Hitelintézetének

legegyszerűbb terve.

Irtá

Jerney Antal

ügyvéd és mérnök.

Megfejtetik: miként lehet a kincstár és magánbirtokosok számára a föld hiteléből mintegy

200,000,000.

forintnyi hasonértéket tőzsérek nélkül teremteni.

Ára 10 kr. pp. a hazáé.

Magyar Mihál

könyvtárosnál kapható:

Az 1848-dik évi legújabb törvények magyarázata

irtá

Táncsics Mihál.

Ára 6 kr.

A magyar forradalom napjai.

Irtá Nyári Albert.

2-dik füzet Bulyovszki arcképével. 20 kr.

(2)

Előfizetési Felszólítás.

A „Fünfkirchner Zeitung“ nevű pécsi néma lap, mely oly rövid idő alatt is igen nagy pártfogásban részesült, július 1-ső napjától kezdve hetenként háromszor jelenedik meg, és pedig ha rendkívüli körülmények kívánják, mellékletekkel

A szerkesztőségnek fáradságtalan igyekezett után, sikerült nemcsak az egész alduna-vidékről hanem Tót-, Horvát-, Dalmát-, Austria-, Török-Görög- és Olaszországokból is munkatársakul a legjelesebb férfiakat megnyerni; és így e lap oly szerencsés helyzetben van, hogy a monarchia minden részeiből a leggyorsabb, érdekesebb közleményeket adhatja.

Előfizetési díj helyben Pécsen évnegyedenként 2 p. ft, postán nyomtatott borítékban szétküldve Magyarország és a mellék tartományokra nézve 2 ft 24 kr. p. p.

Előfizethetni Pécsen a szerkesztő hivatalban, mint szinte a könyvkereskedésekben is, egyébut pedig Magyarországon és Austriában minden felelős postahivataloknál.

Hirdetések is vétetnek fel, hasábjától, — apró betűkben — 2 p. krt számítva.

A felvett iratok nyomott ivétől 20—40 pft tiszteletdíj fog fizettetni.

Szintugy egy melléklet is „Pécsi Tárogató“ czim alatt az előfizetők arányához képest fog ezen lap mellett megjelenni.

tulajdonos és felelős szerkesztő
Neuwirth E. A.

Magy. közép- ponti vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus
20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 ór

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra
45 perc.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra

25 perc.

„ „ Személyvonat délután 2 óra

15 perc.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 perc.

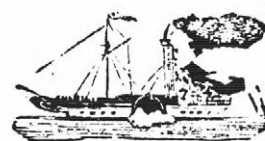
„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Váczról Pest felé reggel 8 órakor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

Gőzhajók járása

1848-ik évi május 1-jétől kezdve.

Pestről Bécsig naponkint, reggeli 6 órakor, kapcsolatban Győrrel.

„ Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, és május 7- és 21-kén Odessával.

„ „ minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden 14 napokban egyetül Galacz és Konstantinápolyi a török részen)

E gőzösök megérkeznek Orsováról minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délutáni órákban.

„ Tittelig minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fülfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzös Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzösök minden vasárnap és szerdán délutáni órákban Tittelből megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.

„ Orsovába minden kedden elindul, és minden szerdán megérkeznek.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete). — A vidéken a postahivataloknál.

EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.